

*Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački*

Uvod i homilija
u euharistijskome slavlju Dvadeset i devete nedjelje kroz godinu (C)
i krštenju Mihaela, petoga djeteta u obitelji Butigan
u župi Majke Božje Lurdske u Zagrebu

19. listopada 2025. u 11.30 sati

Dragi župniče i gvardijane fra Ante (Bešlić); profesore i prorektore fra Ante (Crnčević); župni vikare fra Šimune (Suton); drage sestre redovnice, braćo i sestre u Kristu Spasitelju!

Slaveći dan Gospodnji, nedjelju, **slavimo otajstvo života**. Ono je osobito vidljivo **u povezanosti sakramenta krštenja i euharistije**.

Još je i više toga danas pred nama: **jedna obitelj s petero djece koja je došla zahvaliti Bogu u zajednici župe** i učiniti najljepše što može za svoje dijete: dopustiti da **čudesno djelo Božjega darivanja života**, novoga ljudskog bića na zemlji, **Gospodin po svome Sinu i Duhu Svetome obdari vječnim životom** u svojoj milosti.

Hvala vam, draga **obitelji Butigan**, što ste urali u ovu župnu zajednicu i što svojim životom navijestate i svjedočite suradnju s Bogom! Čestitam vam u ime cijele Nadbiskupije i donosim **molitvenu blizinu i blagoslov našega nadbiskupa Dražena**; vama roditelji: **Borise i Ivana** (r. Ban) i **vašoj djeci: Šimunu** (2018.), **Klari** (2019.), **Marti** (2021.), **Mati** (2023.), zajedno s petim djetetom za koje ste izabrali ime **Mihael** (r. 6. rujna 2025.).

U ime vjerničke zajednice posebnu blizinu i odgovornost očituje služba **kumstva**, a ona je danas povjerena **kumu Nikoli**, kojega zahvalno pozdravljam kao i djeda i baku, svu **rodbinu i prijatelje** te sve koji su bliže povezani s ovom obitelji i s današnjim slavljem.

Braćo i sestre, došli smo slušati i **blagovati Božju riječ i Kruh života**. Ovdje nas Gospodin uči kako valja moliti, pouzdavati se u Božje milosrđe i prepoznavati djela njegove ljubavi, **zahvalni za Kristovu prisutnost**, za svoje bližnje, moleći jedni s drugima i jedni za druge, povezani sa živima ovdje na zemlji i sa živima u vječnosti s Bogom.

Danas je u našim molitvama i **misijsko djelo Crkve**, misionari i misionarke diljem svijeta, dok slavimo **99. Svjetski dan misija** i zahvaljujemo Gospodinu na poslanju **zaređenih službenika, redovnika i redovnica** te tolikih **vjernika laika** koji

u svojim zvanjima i zanimanjima **svjedoče kršćansku kulturu zajedništva i ljubavi**, ljepotu Radosne vijesti koja i u najtežim životnim okolnostima nosi Krista, **Nadu koja ne razočarava**. Danas u svoje molitve unesimo osobito **hrvatske misionare i misionarke**, ali ne zaboravimo to isto poslanje, povjereno nama u našim crkvenim zajednicama i u društvu.

Braćo i sestre u svemu smo **nošeni Božjim Duhom**, koji u nama oživljuje vjeru, a **vjera vodi u molitvu i živi od pouzdanja u Gospodina**. Zahvalni za taj dar, ponizno priznajmo grijehe i za njih se iskreno pokajmo.

Homilija

Liturgijska čitanja: *Izl 17, 8-13; Ps 121, 1-8;
2Tim 3, 14 - 4, 2; Lk 18, 1-8*

1. Teško je naći snažniju negativnu definiciju za zločesta čovjeka od opisa kojim Isus u prispodobu opisuje suca: "**Boga se nije bojao, a za ljude nije mario**". Slika je to čovjeka od koga je nemoguće očekivati nešto dobro. S druge strane **sirota udovica, slika razoružane slabosti**. Bez preporuka, bez oslonca, bez novca kojim bi platila odvjetnika, **u društvu** u kojemu je bilo **nezamislivo da se žena bez potpore muža** može nadati nekoj pravednosti.

Ali ona neprestance dolazi k sucu i **u tome oklopu bezdušnosti uočava slabu točku, a to je upravo sebičnost**. Iz sebeljublja ne želi da mu udovica dosađuje. **Želi imati svoj mir**. Ona ne ulazi u područje ljudskosti i pobožnosti, već **u područje njegove sebične bezosjećajnosti**. Sudac popušta, pravda pobjeđuje, ali **ne zbog toga jer se poslušao pravedan zakon i glas sućuti**, već zbog toga jer ne želi slušati neumorni glas koji opterećuje nečiji mir.

Premda na čudan način, ali **pobjeda je na strani slabih**. I to je **prva pouka kojoj nas Isus uči** svojom prispodobom. Ne trebamo se bojati svoje slabosti.

I evo radosne vijesti: **Ne trebamo biti obeshrabreni pred nečim što izgleda 'nepremostivo'**. Snaga se nalazi u našoj – izvanjski gledano – nemoći, u našem siromaštvu i neobranjenosti. To jest istinski izazov našem pouzdanju!

2. Mojsije, pred bitku s neprijateljima, ne **poseže** za dodatnim bojnim sredstvima, nego za **praznim rukama usmjerenima prema nebu**. Ruke u molitvi. Kad one otežaju zbog umora, **pomažu mu druge ruke**, da bi izdržali do zalaska sunca.

Uspjeh u pravednim nastojanjima ne ovisi odlučujuće o ljudskim sposobnostima, nego o **Božjemu zahvatu i odgovoru na Božju prisutnost**. No, Bog ne može biti pokriće za ciljeve koji su mu posve strani. **Uzaludno je izgovarati njegovo ime, ako se pokušava postići nešto što je protivno Božjoj volji**. On je odsutan u čežnji za zemaljskim uspjehom, u ambicioznim planovima uporabe moći. Mojsije je u molitvi, ali ne samo **praznih ruku nego i čista srca**.

Molitvom smo prisutni Bogu, da ne bismo bili odsutni čovjeku. Tako ruke molitelja **nisu znak predaje**, nego **pouzdanja u Boga** i suprotstavljanja bezboštva. Ustrajno, cijeloga dana i godina. **Strpljivost molitve**.

'Tajna' preobrazbe i promjena leži u **ustrajnosti i strpljivosti**.

3. I kad nas upitaju **zašto molimo, budući da se ništa ne mijenja**, da su to tek luda nadanja i puste želje, mirno ćemo reći da uistinu **molimo s vjerom da Bog učini ono što je nama nemoguće i da možemo činiti sve što je nama moguće**. Tu valja ustrajati; ne posustati pred kušnjom umora i prividne uzaludnosti.

Udovičina molitva je **molitva siromaštva**. Za nas to siromaštvo u molitvi znači znati **moliti u suhoći, praznini, razočaranju**; i onda kada ne osjećamo ništa i kada smo dodirnuti osjećajem da je to što činimo beskorisno.

Vjernik i vjernica koji žive sigurnost, **praznih ruku traže Boga i kada ih razočara, kada se 'skriva' i 'nestaje' u tami**. On zna da se susret ponekad događa na gozbi radosti, ali zna da je taj susret češći u **dugotrajnome iščekivanju i budnosti srca**.

Današnje Evanđelje završava uznemirujućim pitanjem: "Ali kad Sin Čovječji dođe, **hoće li naći vjere na zemlji?**" Da, Božje vrijeme nije naše vrijeme. I kada Bog hita da nas usliša u našoj molitvi, možda naiđe na ugašenu vjeru. Braćo i sestre, **svjetlo radosti što je Bog prisutan pretvara nas same u Radosnu vijest**.

4. **Ustrajnost pomaže nama, a ne Bogu**. Ustrajnost otvara putove odluka, vrata snage; **govori o postojanosti duha i o čežnji**. Ustrajnost očituje da vjeruješ u onoga komu upućuješ molitvu i da vjeruješ u ono što moliš. **Ako molitva prestaje, ako postaje dodatnim teretom**, to je zbog toga **jer se ili ne vjeruje u Onoga komu se moli ili se odustalo od ljubavi prema onomu što se moli**.

Osim toga, molitva **nije samo neka vrsta štake** u teškim trenutcima, kada nam je potreban oslonac; **nije potporanj, nego je disanje**. Nije neki duhovni sedativ, nego **najsnažniji vitamin**. Nije trenutno olakšanje, nego trajni nositelj značenja naših radosti i trpljenja.

Molitva nas **čini osjetljivima u vremenu kada vidimo znakove neosjetljivosti prema bližnjima**, ali i prema samima sebi. Zbog toga nam Bog želi

pomoći, **navješćujući sigurnost svoga dolaska**, premda će to mnogima izgledati zakašnjelim.

Jednako tako, **ne smijemo previdjeti tolika dobra djela**; zauzetost Crkve i vjernika za dobro bližnjih; za život, za sve ono što provire iz otajstva Kristove ljubavi.

Koliko god izgledalo drukčije u nametanju raznih dojmova, **možda nikada kao danas**, uz more neosjetljivosti, postoji **bezbroy obala sućuti, suosjećanja i brižnosti**.

I dok se u našoj domovini čuju riječi kako nam je **potrebno zajedništvo i suglasje, konsenzus u ključnim pitanjima** naroda i domovine, ne zaboravimo da riječ 'konsenzus' doslovno znači **upravo to što nedostaje sucu iz prispodobe: suosjećanje, sućut** koja postaje smislom. Mi svoj smisao pronalazimo **u Kristovoj žrtvi i uskrsnuću**; taj smisao i suosjećanje slavimo osobito nedjeljom, u euharistiji.

5. Nije teško vidjeti da se upravo takvi pristupi **najviše uče živjeti u obitelji**: poštovati Boga, voljeti ga brigom za bližnje. Ta osjetljivost u obitelji vidljiva je, dobiva snagu i još dublji smisao u životu obitelji Crkve.

U njoj vidimo **žive primjere snage molitve, osobito u svecima**. Ovdje ne treba ići daleko, jer su nam pred očima i Blažena Djevica Marija i sluga Božji fra Ante Antić u njihovu ustrajnom pouzdanju.

Snaga molitve, dakle, nije u našim sposobnostima nego **u Božjemu Duhu koji potiče srca ljudi**, neočekivano i čudesno. Pritom treba paziti **da ne živimo lakomisleno**, kao da nam je Bog na raspolaganju: *Ja ne mogu ništa, ali već će to moj Bog riješiti.*

Važno je također reći da je na nama uvijek **usklađivati naše želje s Božjom voljom**. Najsavršenija molitva jest: **Budi volja tvoja**, poput Marijine. Mi ne znamo sve i ne znamo najbolje. Iz toga **proizlaze i kušnje u susretu Božje šutnje i naše slabe vjere**. Siguran sam da bi nam svaka obitelj, osobito one s više djece mogle iznijeti bezbroy svojih iskustava molitve.

U konačnici sve je **pitanje vjere i pouzdanja**, a to znači **srca**.

6. Današnje bi Evandjelje moglo nekoga obeshrabriti zahtjevnošću, jer Isus govori kao **valja svagda moliti**. Tko to može svagda moliti? No, Isus ne misli na izgovaranje riječi, nego **na ustrajnost u ljubavi**.

Sadržaj i način molitve najviše očitujemo ljubavlju. **Istinski moliti znači voljeti**. Za puno toga nam se čini da nemamo vremena. Za voljeti nekoga uvijek ima vremena. Zapravo – **voljeti pripada vječnosti**. Ako nekoga voliš, voliš ga uvijek; ako si nekomu uistinu prijatelj, prijatelj si uvijek, što god činio i ma gdje bio.

Sveti Augustin ostavio nam je predivne zapise o tome. On kaže:

„**Desiderium semper orat, etsi lingua taceat. Si semper desideras, semper oras.** Quando dormitat oratio? Quando friguerit desiderium. (*Sermo 80, 7*)

“**Čežnja moli uvijek, pa i onda kada jezik šuti. Ako neprestano čezneš, neprestano moliš.**” I nastavlja Augustin pitanjem: *Kada to molitva počinje spavati, gasiti se?* Dajući i odgovor: molitva slabi „**onda kada se gasi čežnja**“, kada nedostaje ljubavi.

7. Draga obitelji Butigan, danas ste na ovo slavlje donijeli svoje peto dijete da bude kršteno, ali prije svega drugoga **donijeli ste nam svoja srca. Srce je ključno**, jer u njega je Bog stavio svoj smisao - ljubav.

Raduje nas svaki prihvaćen život od čuda ljubavi među supružnicima i **od začeca te svako rođenje djeteta**; raduje nas povećanje broja djece, ali trebamo pripaziti da ne bismo gledali s pogrešnoga motrišta.

Broja će biti, ako bude srca koje vidi dublje i dalje, koje prihvaća i koje se raduje. **Ako se traži broj, to nije jamstvo da će biti srca.** Tako je u obitelji, tako je u Crkvi i u narodu. Narod koji njeguje ljepotu srca, radostan je i kada izvanjski oskudijeva. To je istinsko proroštvo.

Ovo ćemo dijete **zvati biblijskim imenom, imenom arkandela Mihaela**. Treba li nama u Hrvatskoj drugo tumačenje, druga poruka, drugo proroštvo? U krilu jedne katoličke hrvatske obitelji **dijete koje će svojim imenom govoriti: Mi-ha-el: Tko je kao Bog?**

Puninu radosti, ljudskosti, boljitak naše Crkve i naroda živjet ćemo, **ako ne zaboravimo Boga**; ako na njegovo **mjesto ne stavimo neki idol ili razornu ideologiju**; ako ne pregazimo istinu da je život, osobito život čovjeka **Božji dar** i ako se ne zatvorimo Božjemu Duhu, to jest u prolaznost; **ako ne zaboravimo voljeti.**

Amen.